

CHƯƠNG BA

KỶ VẬT CỦA CHỒNG

Thời gian dài dằng dặc trôi qua... Nàng sống dật dờ trong thương nhớ, đêm đêm lăn lộn trên gối chiếc, khát khao vòng tay ân ái của chồng, ngày ngày ngóng trông qua khung cửa sổ, chờ đợi bóng dáng người tình hiện ra đầu ngõ... Nhưng chàng ví như cánh chim vỗ cánh tung trời, bay đi biên biệt... Chim bay đến bao giờ mỗi cánh mới bay về tổ, còn chàng dấn bước phong trần, có biết quay về cùng vợ trẻ khi mỗi gối chôn chân hay chẳng? Nàng hỏi để chỉ nàng nghe, hỏi mà không tiếng hồi đáp! Thấm thoát đã hai tháng, Thu Vân vẫn không nhận được tin tức của Thy. Ông bà Trần Văn bắt đầu đặt nghi vấn về sự ra đi bí mật của chàng rể.

Mỗi lần cha mẹ gạn hỏi, Thu Vân đều nói:

- Anh ấy đi tìm việc làm. Bao giờ có nghề nghiệp vững chắc mới báo tin cho con.

Thấy cha mẹ vẫn không tin lời mình nói, nàng mỉm cười trấn an:

- Anh ấy là người rất tự ái. Nếu chưa tạo được sự nghiệp, chắc không muốn thư từ cho vợ.

Ông Trần Văn cũng nghĩ: «Vì tự ái Thy âm thầm ra đi tìm việc làm, không muốn sự giúp đỡ của ông». Là đàn ông, ông cảm thông điều đó nên càng tội nghiệp và thương quý chàng rể.

Thu Vân không chịu đựng cuộc sống «ăn không ngồi rồi» sáng chiều trông ngóng tin chồng, nên quyết định tìm việc làm, hoặc đi học tiếp. Song lúc bấy giờ ở tỉnh lỵ chưa có trường Đại học. Nếu muốn học tiếp nàng phải lên Saigon ở nội trú đại học xá. Điều này có lẽ cha mẹ nàng không đồng ý cho nàng đi xa, mà chính nàng cũng không muốn sống một mình trong hoàn cảnh cô đơn hiện tại. Nàng hỏi ý cha. Ông Trần Văn cũng muốn con gái ra ngoài tiếp xúc với mọi người để quên sự ra đi của chồng, nên ông rất hoan hỉ tìm việc làm cho Thu Vân. Ông nói:

- Cha Giám Đốc cô nhi viện quen thân với Ba. Cha nói, cha muốn tìm người có chút học vấn để lo thủ tục hồ sơ tìm cha mẹ nuôi cho những trẻ mồ côi. Nếu con đồng ý, ta sẽ giới thiệu con với Cha. Tuy nhiên, đó là việc xã hội, nhà Dòng chỉ trả lương tượng trưng.

- Con chỉ cần có việc làm cho qua ngày giờ, tiền lương không là điều quan trọng. Hướng chi, làm việc xã hội con thích lắm.

- Tốt!

**

Hôm ấy là ngày ông Trần Văn hẹn với Cha Giám Đốc cô nhi viện giới thiệu con gái. Thu Vân phải thức dậy sớm để theo cha. Đồng hồ báo thức vừa reo lên, Thu Vân bật ngồi dậy, vụt ngã trở xuống vì đầu óc choáng váng xây xẩm. Nàng nằm trên giường mà có cảm tưởng nằm trên cái chong chóng, gian phòng quay vù vù. Kinh hãi, nàng nhắm mắt lại, song toàn thân như bị quay theo cái giường. Sự khó chịu mỗi lúc một tăng, rồi từ dạ dày cuộn cuộn trào lên... Thu Vân cố gắng ngồi dậy định chạy vào phòng tắm, nhưng nàng chưa kịp nhấc bước sụm ngay chân giường ụp mưa vang dội. Bà Trần nghe tiếng «ụp mưa» vội vàng từ nhà dưới chạy lên, thấy con gái ngồi phệt dưới nền nhà ôm bụng nôn mưa, sắc mặt tái mét, bà dìu con gái nằm lên giường, nói:

- Để mẹ bảo con Ngà đi mời bác sĩ Hoàng.

Thu Vân khoát tay nói:

- Không! Mẹ không cần mời bác sĩ. Con không có bệnh gì đâu! Chẳng qua cả tháng nay con ngủ ít, người bản thân mệt mỏi, trong bụng mới khó chịu như vậy. Để con uống một viên thuốc an thần, ngủ một giấc là không có việc gì nữa.

Nàng nói xong lại ôm bụng ụp một hơi dài. Bà Trần không nghĩ như con gái. Triệu chứng nôn mưa của con khiến bà nghi ngờ điều gì đó, tuy bà không nói ra. Bà đi xuống lầu, thì thăm với chồng vài câu, rồi gọi Ngà, người tớ gái, bảo đi mời bác sĩ trong xóm. Một lúc sau Ngà trở lại với người đàn ông khoảng trên 30 tuổi, gương mặt khả ái, trên tay có xách một vali nhỏ.

Ông bà Trần đón khách hết sức niềm nở. Vị khách này đối với ông bà Trần cũng quen biết thân tình, chính là bác sĩ Võ Hoàng, có phòng mạch cách biệt thự họ Trần vài trăm thước. Cha mẹ của bác sĩ Võ Hoàng là bạn hàng xóm thân thiết với ông bà Trần. Thuở nhỏ Bác sĩ Hoàng được gửi lên Saigon học trường Trung Học của người Pháp. Rồi sau đó sang Paris học y khoa. Sau khi trở thành bác sĩ Hoàng về nước được giữ ngay chức Phó Giám Đốc bệnh viện Mỹ Tho và có thêm phòng mạch tư ở ngay biệt thự của cha mẹ. Vì toà

nhà này rộng lớn, có ba tầng, cha mẹ chàng dành trọn tầng dưới cho Hoàng làm phòng mạch chăm sóc bệnh nhân trong xóm, ngoài giờ làm việc ở bệnh viện.

Hoàng chưa lập gia đình, cũng là một trong số chàng trai si tình Thu Vân, đã từng cầu hôn nàng và dĩ nhiên đã bị nàng từ chối. Dù vậy Hoàng vẫn chưa quên Thu Vân. Mấy tháng qua chàng lưu ý biết được Thy không còn sống chung với Thu Vân nơi biệt thự. Ngày nào chàng cũng thấy Thu Vân đi lang thang trên con đường trước nhà. Từ cửa sổ phòng mạch của chàng nhìn ra, chàng thấy rõ gương mặt đẹp của Thu Vân bơ phờ, thiếu thần sắc. Nàng đi tới đi lui trên con đường vắng như kẻ mất hồn mất trí. Bằng vào sự kiện đó, Hoàng đoán giữa Thu Vân và Thy có xảy ra điều gì trầm trọng. Và một điều Hoàng biết chắc là Thu Vân đang buồn khổ lắm.

Khi Ngà, người tớ gái tới mời Hoàng đến biệt thự họ Trần xem bệnh cho cô chủ, Hoàng lập tức đi theo cô ta với vali nghề nghiệp. Sau lời chào hỏi xã giao, Hoàng theo chân ông bà Trần Văn lên tầng lầu trên. Thu Vân đã dứt cơn nôn mửa, song vẫn còn chóng mặt nên nằm nhắm mắt trên giường. Nghe tiếng chân nhiều người vào phòng nàng mở mắt ra, thấy cha mẹ và bác sĩ Hoàng. Nàng hổ thẹn ngồi dậy, cho tay vuốt lại mái tóc. Hoàng bước tới đỡ nàng nằm xuống, nói:

- Madame cứ nằm yên, không cần phải ngồi dậy đâu.

Chàng hỏi thăm những triệu chứng xảy ra, hỏi đường kinh nguyệt... Thu Vân nói:

- Tôi vắng kinh nguyệt hai lần rồi. Có lẽ vì tôi ngủ ít, thiếu máu mới chóng mặt và buồn nôn phải không bác sĩ?

Hoàng không đáp, chẩn mạch cho nàng xong mỉm cười:

- Madame có tin mừng, chớ không phải đau bệnh. Chóng mặt hay nôn mửa là triệu chứng tự nhiên của các bà mẹ tương lai.

Nghe bác sĩ bảo mình sắp có con, Thu Vân hết sức vui mừng, đồng thời cũng xót xa hoàn cảnh mình không có chồng một bên, nên miệng cười hờn hờ mà nước mắt ứa ra. Một đứa con trong lúc này là nguồn an ủi vô biên, giúp nàng vui sống và can đảm chờ đợi ngày chồng trở lại. Đứa con ra đời trong lúc này đúng là điều mong ước của nàng. Nàng muốn được bảo đảm nên gặng hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ tin chắc là tôi đã mang thai?

- Tôi không làm đâu!

Hoàng bỗng muốn biết Thy hiện ở đâu, nên vờ nói:

- Madame có thể báo tin mừng này với ông Thy. Tôi tin chắc ông sẽ làm tiệc mừng mời hàng xóm đấy.

Thu Vân biến sắc sau câu nói của bác sĩ Hoàng, nhưng trấn tĩnh ngay, giả vờ hỏi chuyện thuốc men.

Hoàng đáp:

- Madame cứ ăn uống bình thường, không cần thuốc bổ. Tôi sẽ cho Madame thuốc trị chứng nôn mửa.

Trường hợp bao tử khó chịu buồn nôn thì uống một viên trước bữa ăn. Dù sao Madame cần phải đến bác sĩ sản khoa thường xuyên để theo dõi thai nhi. Bác sĩ Tú ở ngay trung tâm tình lý, chắc Madame biết ?

- Dạ, tôi có nghe tên.

- Để tôi viết thư giới thiệu Madame với bác sĩ Tú.

Hoàng mở vali hành nghề lấy ra hộp thuốc trị nôn mửa cho Thu Vân, rồi lấy giấy viết mấy lời giới thiệu Thu Vân với bác sĩ sản khoa. Ông bà Trần Văn từ khi đưa bác sĩ Hoàng vào khám bệnh cho Thu Vân, cả hai lặng im không nói tiếng nào. Nghe tin con gái sắp có con, ông bà vẫn chẳng tỏ ra vui mừng vì sắp có cháu, mà trái lại sắc mặt lộ vẻ ưu tư sầu muộn. Hoàng lưu ý ngay nên không dám lên tiếng hỏi thăm về Thy. Chàng từ giả mọi người ra về. Ông Trần Văn đưa Hoàng ra tận ngõ.

Lúc ông trở lại phòng Thu Vân, thấy vợ ngồi trên ghế cạnh giường, cầm khăn tay thấm nước mắt ; còn con gái thì đôi mắt đỏ hoe. Ông không hỏi tại sao hai mẹ con khóc, mà lại hỏi:

- Thy đi luôn rồi phải không?

Thu Vân không dám nhìn cha, cúi mặt đáp nhỏ:

- Anh nói, anh sẽ trở về một ngày gần đây.

- Dù nó đi đâu cũng phải thư từ cho gia đình chứ? Ngoại trừ nó theo Cộng Sản mới bí mật trốn đi rồi bặt tin luôn.

Câu nói của cha càng làm Thu Vân sợ hãi. Ông Trần Văn gằn giọng hỏi con gái với vẻ giận dữ:

- Con nói dối với ba phải không? Nó theo Cộng Sản phải không?

Thu Vân vốn là con độc nhất, được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, nay là lần đầu thấy cha giận dữ, nàng vừa sợ vừa tủi thân, nước mắt tuôn ra, nói giọng nghẹn ngào:

- Xin ba tha lỗi cho con đã giấu sự thật. Anh Thy nói trong thư, lý do anh ra đi là để tranh đấu cho công bằng xã hội, tạo dựng thiên đường cho quê hương. Anh... anh vì lý tưởng mà đi theo họ, chớ anh không là Cộng Sản.

Nghe con gái nói mấy lời, ông Trần Văn bật cười to. Có điều giọng cười nghe chua chát đau thương chớ không vì vui thích, nên âm thanh như xóay và tai người nghe.

- Con rề tôi đi tạo dựng thiên đường cho quê hương. Cao quý thay! Ha ha ha...

Ông lại tiếp tục cười. Giọng cười mỗi lúc một quái dị, tưởng chừng như tiếng tru tiếng khóc.

Bà Trần bực mình quát lên:

- Im ông đi! Ông cười chỉ làm tôi tức giận thêm thôi. Lúc trước tôi không đồng ý cho hai đứa nó lấy nhau, vì tôi nghĩ chúng còn quá trẻ, chưa suy nghĩ chín chắn để quyết định hôn nhân. Nhưng ông cứ muốn cho hai đứa nó làm đám cưới ngay. Ông nói, tôi gả con gái cho một chàng trai của một gia đình nghèo, thân phận thấp hèn, không địa vị, không nghề nghiệp. Như thế nó sẽ cảm kích tấm lòng cao thượng của ông mà yêu thương quý trọng con gái ông.

Thật vậy! Chính ông đã nói mấy lời đó với vợ và thương lượng với bà Lê Thân làm lễ cưới cho Thy và Thu Vân một cách hối hả. Bà Lê Thân khi biết con trai mình yêu con gái nhà giàu, bà ngăn cấm dữ lắm. Nếu không phải ông Trần Văn lên tiếng trước, không bao giờ bà dám nêu vấn đề hôn nhân cho con trai với con gái ông Trần Văn. Một lễ dễ hiểu. Khi xưa chồng bà làm cai trường, đối với ông Hiệu Trường trường học thì không khác gì giữa chủ và gia nhân. Hơn nữa, khi ông Lê Thân chết, ông Trần Văn giúp đỡ gia đình bà mọi mặt, bà mang ân nhiều, nên không bao giờ cho phép con trai nuôi vọng tưởng yêu con gái ông chủ. Có thể nói lễ cưới xảy ra đều là do ý muốn của ông Trần Văn, ngay cả Thy và Thu Vân cũng không tin cả hai được kết hôn với nhau. Rõ ràng lỗi này là lỗi của ông. Ngày nay con gái ông khổ là do ông gây ra. Ông ân hận ngời phệt xuống ghế, sắc mặt thật thảm đạm.

Bà Trần vẫn chưa nguôi tức giận, hậm hực nói tiếp:

- Ông thích khắp thiên hạ ca ngợi ông là người không coi trọng phú quý. Bây giờ ông đã thấy rõ cái tánh gàn bướng của ông rồi chứ?

Thu Vân thấy mẹ cứ mãi bắt tội cha, nàng tuột xuống giường, sụm bên chân mẹ nghẹn ngào nói:

- Xin mẹ đừng trách cha nữa! Con yêu anh Thy là con đã chọn cái khổ cho mình. Giờ đây con sắp có con, đứa bé sắp ra đời sẽ là nguồn vui cho con. Anh Thy con kể như đã chết.

- Trời cao đố kỵ khách má hồng nên để con gái tôi số phận quá bạc!

Hết trách chồng, bà trách trời! Ông Trần Văn biết lỗi của mình nên vỗ về vợ:

- Thôi bà đừng ưu phiền nữa! Mọi sự đều là lỗi bởi tôi. Bây giờ việc quan trọng là làm sao giải quyết tình trạng thằng Thy.

- Giải quyết thế nào?

- Mình có thằng rề theo Cộng Sản nếu chính quyền biết được sẽ rất phiền phức, không những suốt đời Thu Vân bị công an theo dõi, mà ngay chính tôi cũng bị mất chức vụ.

- Vậy phải làm sao hở ông?

Nghe chồng nói, bà Trần hoảng sợ hết dám can nhàn chồng, hỏi giọng lo âu. Thu Vân cũng một tâm trạng như mẹ, chờ nghe cha cho biết ý. Ông Trần Văn suy nghĩ một lúc rồi chăm rãi nói:

- Cần giấu mọi người việc Thy đi theo Cộng Sản và chúng ta lập tức tung tin: “hai tháng nay Thy lên Saigon để lo thủ tục xuất ngoại du học. Hiện giờ nó đang ở Thụy Sĩ.”

- Mình đối gạt bà con hàng xóm thì dễ, chớ đối với các cơ quan nhà nước quận làng thì phải làm sao?

- Thì mình cứ khai ở quận làng nó đã xuất ngoại.

Thu Vân xen vào:

- Nhớ cảnh sát điều tra nơi Bộ Giáo Dục và sở xuất ngoại không thấy tên anh ròi xứ thì sao?

- Việc này để ba lo. Ba có người quen hai nơi đó. Chắc họ sẽ giúp ba lo giấy tờ đầy đủ. Còn việc Thy lên máy bay ròi xứ hay không ai mà biết được?

Rồi ông quay sang vợ, nói gần như ra lệnh:

- Bà xuống bếp bảo con Ngà rằng hai tháng nay chồng của cô chủ lên Saigon lo giấy tờ đi du học ở Thụy Sĩ và đã rời Saigon hôm qua. Dặn nó bắt cứ ai hỏi về Thy thì nói như vậy. Phần bà, từ đây phải có bộ mặt vui tươi mừng rỡ, để thiên hạ không nghi ngờ điều gì.

Quay sang Thu Vân, ông hỏi:

- Mẹ chồng con có biết Thy theo Cộng Sản không?

- Con nghĩ, chắc bà không hay biết gì. Hôm anh Thy bỏ nhà đi, con báo mẹ chồng hay. Bà ngạc nhiên

hỏi: “Nó đi đâu sao không cho mẹ biết? Sao con lại để nó đi như vậy?”. Vì con thấy mẹ anh ấy không biết gì nên nói rằng: “Anh Thy đi tìm việc làm”.

- Vậy bữa nay con nên về bên đó nói tất cả sự thật cho mẹ chồng nghe và dặn chị ấy hễ ai hỏi về Thy thì phải nói là Thy đã rời Việt Nam, hiện du học ở Thụy Sĩ.

- Vâng, con sẽ y theo lời ba dạy.

- Còn cuộc hẹn với Cha Giám Đốc cô nhi viện nếu hôm nay con không khỏe, ba sẽ hẹn lại ngày khác.

- Khi này uống thuốc của bác sĩ Hoàng cho, con đã khoẻ, con có thể đi theo Ba đến gặp Cha. Con muốn đi làm vài tháng, gần ngày sinh con sẽ ở nhà luôn để lo cho đứa nhỏ.

- Cũng được! Vậy con sửa soạn nhanh lên, ba xuống nhà dưới chờ con nhé.

Mọi việc đã giải quyết. Bà Trần Văn đã rút lui từ khi này. Ông Trần Văn hỏi hạ xuống mấy bậc thang. Thu Văn thần thờ đi vào phòng tắm lau rửa mặt mũi và thay đổi xiêm y. Nàng trở vô tư phòng, ngồi trước bàn trang điểm, chợt thấy bóng sắc mình bơ phờ rũ rượi, lòng chán nản đứng lên.

**

Tin Thy được học bổng của chính phủ đi du học ở Thụy Sĩ được loan đi mau lẹ. Người tớ gái chỉ việc kể với vài người, chẳng mấy chốc hàng xóm xa gần ai cũng hay tin. Thời bấy giờ con đi du học ở các nước Âu Mỹ là điều hãnh diện cho gia đình. Cho nên mỗi khi chạm mặt bà con bạn bè hàng xóm, ông bà Trần Văn và Thu Văn đều nhận được lời chúc mừng. Riêng bà Lê Thân, ai cũng cho rằng bà người may mắn nhất. Con trai cưới được người đẹp trong tỉnh, con nhà giàu, giờ lại còn được học bổng của chính phủ. Người ta nói đến bà, không khỏi ganh tị ghen ghét.

Bà Lê Thân là người hiền lành chất phác. Bà không biết nhiều việc ngoài đời. Cả ngày chỉ tảo tần mua bán nuôi con. Khi biết Thy yêu con gái nhà giàu vừa là chủ nhân, bà rầu rĩ lo âu. Mãi đến khi ông Trần Văn đến tìm bà bàn chuyện hôn nhân của Thy và Thu Văn bà hết sức cảm kích và biết ơn. Rồi để tùy ông Trần Văn quyết định, nói sao bà cũng làm theo. Lần trước Thu Văn về báo tin bà: “Thy bỏ nhà ra đi tìm việc làm”. Bà cũng tin như vậy. Lần này Thu Văn nói sự thật việc Thy theo Cộng Sản và nàng đã có thai. Bà nghe xong cũng không biết nói lời gì để an ủi con dâu. Sự thật bà cũng không rõ Cộng Sản là gì, là ai? Bà nghe người ta nói Cộng Sản là những người sống ở trong rừng, chống đối chính phủ. Bà không hiểu lý do tại sao họ chống đối? Việc Thy bỏ vợ mới cưới đi theo họ, bà nghĩ, có lẽ vì Thy thích đồng quê rừng núi nên đi theo họ. Bà thương hoàn cảnh bị bỏ rơi của con dâu, nhưng cũng không giận trách con trai. Chỉ Lê Thanh, em trai của Thy, khi nghe tin anh ruột đi theo Cộng Sản, Thanh tức giận lắm, nói:

- A, anh ấy đi theo Cộng Sản phá rối làng nước, con sẽ gia nhập quân đội quốc gia đối địch với anh. Thử xem anh còn phá rối được không?

Lê Thanh năm ấy đã 19 tuổi, đang học năm chót để thi tú tài. Thanh là đứa con rất có hiếu, rất thương mẹ. Ngoài giờ đến trường học Thanh về nhà phụ giúp mẹ việc mua bán, việc nhà, không đi chơi hay tụ họp bạn bè như Thy. Có lẽ nhờ đó Thanh không bị Cộng Sản dụ dỗ tuyên truyền.

**

Mọi việc được giải quyết êm thấm như ông Trần Văn dự liệu. Bà con hàng xóm ngay cả các cơ quan hành chánh quận làng và sở cảnh sát đều được khai báo Thy đã rời Việt Nam đi du học. Thu Văn phụ việc văn phòng Cha Giám Đốc cô nhi viện ngày hai buổi, công việc khá bận rộn. Nhờ vậy nàng cũng phôi pha nỗi thương nhớ chồng.

Đến tháng thứ tám, Thu Văn nghỉ đi làm và một tháng sau nàng sinh được một trai kháu khỉnh đặt tên là Lê Văn Long. Từ khi có con, Thu Văn bận bịu suốt ngày với con. Thằng bé dễ nuôi, lớn mau, đôi má bầu bĩnh, mắt to, mũi xinh đẹp. Nó giống cha như khuôn đúc. Có nó bên cạnh Thu Văn bớt lẽ loi, hết buồn khổ. Hạnh phúc làm mẹ tuy không giống với hạnh phúc một tháng trăng mật bên chồng độ nào, nhưng nó tuyệt diệu vô cùng. Ôi, tình mẫu tử! Không gì đẹp bằng tình mẫu tử. Không hình ảnh nào súc tích bằng hình ảnh người mẹ ôm con trong lòng cho uống từng giọt sữa của mình. Một món quà Thượng Đế ban cho loài người đẹp đẽ nhất, kỳ diệu nhất, thiêng liêng nhất, cao quý nhất, vĩnh cửu nhất – Đó là tình mẫu tử! Bất cứ trường hợp nào, hoàn cảnh nào, người đàn bà khi sanh con cũng nặng tình với hài nhi. Chính tình yêu kỳ diệu đó đã giúp nhận loại trường tồn.

Hiện tại Thu Văn đã tìm được lẽ sống và nguồn hạnh phúc trong tình mẫu tử này.

***

CHƯƠNG BỐN

NẠN NHÂN CỦA CHỒNG

Một đêm kia trời nóng bức oi ả, Thu Vân nằm trần trọc trên giường một lúc lâu vẫn không ngủ được. Nàng phải chỗi dậy mở hai cánh cửa sổ cho gió loảng vào bên trong. Vân Long ngủ phòng bên cạnh bị nóng nực, không ngủ được cũng khóc ré lên. Từ khi Vân Long được năm tháng thì không còn bú đêm nên Thu Vân để con ngủ ở căn phòng nhỏ, ăn thông với phòng nàng. Nghe tiếng con khóc nàng chạy đến giường con ru nhỏ nhỏ và lấy quạt phe phẩy một lúc. Thằng bé được mẹ ru và quạt mát nên ngủ yên trở lại.

Trong phòng không để đèn, đêm ấy nhằm vào đêm không trăng, sao trên nền trời với chút ánh sáng yếu ớt không trông rõ mọi vật. Bỗng nhiên Thu Vân nghe như có hơi thở phát ra từ một nơi mà nàng nhìn thấy lờ mờ một con vật đen xì, đen hơn nền trời đêm. Quá kinh hãi, nàng đứng chết trân một chỗ, mắt mở to nhìn con vật trước mắt, miệng há ra để kêu cứu, song sự kinh hoàng tột độ khiến lưỡi nàng như co rút lại, không phát ra được âm thanh. Con vật di động về phía nàng... Thu Vân nghe rõ bước chân và hơi thở của người chớ không phải thú. Sự kinh sợ đã giảm bớt, nàng nhay thụt lùi hai bước, tầm tay đúng vào cái bật đèn trên vách. Ánh sáng tỏa ra khắp phòng... Bấy giờ Thu Vân thấy rõ một người ăn mặc toàn đen, râu tóc lù xù, mặt mày dơ bẩn nhem nhuốc như người rừng. Nàng muốn hét lên...

Người kia dường như đoán biết trước, hấn nhào tới bùm miệng nàng, nói thật khế:

- Anh đây mà! Em không nhận ra anh sao?

Thu Vân đã ngất, ngã đúng vào vòng tay người ấy. Người ấy ôm nàng đặt lên giường, Thu Vân lấy lại tri giác nhận ra chồng. Nàng ôm chặt chồng khóc sụt sùi. Thy hoảng kinh bùm miệng vợ nài nỉ:

- Em đừng khóc làm kinh động mọi người. Anh trở về thăm em nhưng không thể để ai hay biết.

Nghe chồng nói, Thu Vân không dám khóc ra tiếng, sụt sùi hỏi:

- Anh đi đâu mà hơn cả năm trời không về thăm em? Hiện chúng mình đã có con. Con của anh giống anh như tạc vậy!

Thy hững hờ:

- Thế à?

- Từ hôm anh bỏ nhà ra đi, em thương nhớ anh ngày đêm khôn khổ âu sầu. Hai tháng sau em biết được em đã có thai. Ngày sinh con em có gặp khó khăn, nhưng cũng may mẹ con em bình an. Thằng bé dễ thương lắm đó anh. Nó giống anh...

Dường như Thy không để tâm nghe Thu Vân nói. Hơn một năm xa vợ, chàng khát tình hơn khát nghe lời thủ thỉ tâm sự. Chàng nhào lên giường trong lớp y phục lấm lem bùn đất. Loại y phục bằng vải thô đen của những cán binh Cộng Sản may vụng về như áo quần của nông dân khi làm việc đồng áng. Toàn thân Thy nồng nặc mùi hôi thúi của một người ăn ở chốn rừng sâu lâu ngày không tắm rửa, áo quần không giặt, mùi hôi xông lên, khó ngửi vô cùng.

Thu Vân gỡ vòng tay chồng, nhỏ nhẹ nói:

- Anh tới thăm con một chút rồi đi tắm cho mát. Em đi lấy áo quần cho anh thay đổi nhé?

Nàng bật ngồi dậy khi nói. Song bàn tay dơ bẩn của Thy như cái móc, đè nàng trở xuống. Một tay chàng giật phẳng áo ngủ của nàng quăng ra, để lộ lột tẩm thân nõn nà của người đàn bà vừa mới 20 tuổi, xuân xanh phơi phới như nụ hoa vừa nở. Còn bức tượng vệ nữ nào đẹp bằng thân thể của người đàn bà một con, với thớ thịt làn da căng căng nhựa sống? Dù không dám mở mắt nhìn chồng trong lúc này, Thu Vân cũng mừng tượng được đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy tình dục của chồng qua hơi thở hào hển. Chàng nhào lên mình vợ trong lớp y phục hôi thúi. Thu Vân vùng vẫy nài nỉ:

- Anh! Đừng! Đừng! Thăm con trước nghe anh. Khoan đã!

Nàng nói chi cũng mặc, Thy kẹp cứng thân thể vợ, một tay chống lên giường, một tay kéo quần chàng tụt xuống đến đùi... Thu Vân ngốc đầu dậy hét lên, nhưng âm thanh chưa thoát ra, Thy vội trám miệng mình lên miệng vợ. Sau khi thỏa mãn dục tình, chàng nằm ngửa trên giường nhắm mắt ngáy pho pho, mặc cho vợ nằm một bên sụt sùi khóc. Thái độ phủ phàng của chồng làm Thu Vân cảm thấy mình vừa bị hiếp dâm. Nàng nghe toàn thân ê ẩm sau cuộc ái ân, con tim đau nhói, lệ tủi hờn chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Hơn một năm trời thương nhớ và chờ đợi ngày chồng trở về, chờ hưởng nụ hôn ngọt ngào trên đôi môi mềm, chờ được nghe những lời tình tự yêu dấu, chờ được nhìn thấy đôi mắt diễm tình âu yếm, chờ được say trong vòng tay ân ái tuyệt vời của người tình... Tất cả những mơ ước ấy chỉ là ảo mộng! Một cuộc tái ngộ hết sức phũ phàng cay đắng, bằng một cuộc tình cưỡng bức! Thần tượng của nàng còn đâu nữa? Người tình yêu dấu của nàng còn đâu nữa?

Chàng nằm một bên mà Thu Vân cảm nghe như đã mất tất cả, y như người đàn ông bên cạnh không phải là chồng nàng. Chàng thay đổi từ hình hài đến nhân cách. Nét mặt đẹp trai với thân hình đều đặn thuở nào... giờ hốc hác vì thiếu ăn. Cử chỉ dịu dàng yêu yếm ngày xưa... nay trở nên thô bạo như người rừng rú. Vì sao một người có thể thay đổi toàn diện như thế khi tiêm nhiễm chủ nghĩa Mác Lê? Tại sao khi theo Cộng Sản thì phải bỏ tất cả bản chất thân ái của con người? Chủ nghĩa nào, con người vẫn là con người, mà đã là con người tại sao không muốn giữ bản chất người?

Thu Vân ngồi dậy, mở mắt to ra để nhìn chồng cho kỹ... Gương mặt chàng thay đổi thật nhiều khi thức, nhưng lúc ngủ trở lại bản chất thuần lương, đôi má gầy, vàng trán rộng còn phảng phất nét thư sinh ngày nào... Bỗng dưng Thu Vân nhận ra chồng bị người ta đầu độc. Mà thứ độc dược ấy là lời quỷ quyết tuyên truyền. Chàng còn trẻ, có lý tưởng, tấm lòng yêu nước hăng say. Bọn cáo già Cộng Sản lợi dụng bầu nhiệt huyết hăng say đó để xúi dục chàng vào con đường đấu tranh, để làm tay sai cho chúng trong việc đánh cướp miền Nam. Chàng vô tội! Trời ơi, chàng vô tội! Chàng là nạn nhân đáng thương đáng cứu vớt. Ý nghĩ ấy khiến Thu Vân đau xé tâm can, cơn hờn giận vì bị chồng dối xử tệ nhĩ nã như không còn nữa. Nàng nằm xuống giường, gục đầu trên vai chồng thẫn thức từng cơn:

- Tội nghiệp chồng tôi! Anh ơi, làm sao em có thể cứu anh ra khỏi vũng lầy kinh tởm đó? Chúa ơi! Xin Chúa hãy giúp chồng con tỉnh cơn mê muội lầm đường.

Thy bừng tỉnh giấc ngủ, chớ không phải bừng tỉnh cơn mê muội mà Thu Vân vừa cầu xin Chúa. Thấy vợ gục đầu khóc trên vai mình, Thy không rõ nguồn cơn, nhưng không hỏi. Chàng nhẹ đỡ nàng nằm lên gối, rồi ngốc đầu dậy nhìn đồng hồ treo trên vách... Chàng vùng dậy như cái lò xo, kêu khê:

- Đã 4 giờ sáng rồi, anh phải đi!

Chàng kêu nhỏ, Thu Vân vừa nghe lọt vào tai, hốt hoảng nhào tới ôm níu chàng, nói trong nước mắt ràn rụa:

- Không! Anh không đi đâu nữa! Anh ở nhà với vợ con. Em van anh, đừng theo họ nữa! Họ đã phá hoại hạnh phúc của chúng mình, đã hủy diệt tương lai của anh. Anh ơi, hãy vì em, vì con, anh ở lại với gia đình mình nghe anh?

Thy vượt khỏi tay vợ, đứng lên buộc vội giầy quần. Thu Vân nằm úp xuống giường nấc từng tiếng khóc to. Thy sợ kinh động người trong nhà, nhỏ giọng nài nỉ:

- Đừng khóc nữa em! Anh yêu em, anh nhớ em, mới trở về thăm em, em không thấy sao?

Chàng ngồi xuống giường, lấy áo mặc lại cho vợ, ngọt ngào nói:

- Bữa nay anh phải đi, nhưng mai anh sẽ trở lại thăm em và con. Mai anh trở lại và không bỏ đi nữa. Phải! Anh sẽ trở lại sống bên cạnh em mãi mãi.

Thu Vân không tin mấy về lời hứa hẹn của chồng, gặng hỏi:

- Anh không dối gạt em chớ?

- Nếu anh không thực hiện đúng lời hứa, em được bạt tai anh trăm cái, nhéo ngàn cái, chịu chưa?

Nghe chàng đùa âu yếm, Thu Vân đã vững lòng tin, tuột xuống giường nắm tay chồng kéo đi, nói:

- Anh tới thăm con một chút nhé?

Thy nhìn đồng hồ, lắc đầu:

- Trễ lắm rồi! Anh phải đi ngay. Tối mai anh sẽ trở lại thăm con.

- Không! Tối mai anh sẽ về nhà ở lại luôn, anh đã hứa khi nãy.

- Phải! Tối mai anh sẽ về sống bên cạnh em suốt đời.

Chàng bước nhanh về phía cửa sổ, quay mặt hỏi:

- Nó là trai hay gái? Em đặt tên gì?

- Nó là trai, tên Lê Văn Long.

Chàng cười nhỏ, khen:

- Em đặt tên con nghe đẹp lắm!

Chàng vừa nói vừa hôn lên má vợ xong phóng qua cửa sổ, mặc dù nhà có cầu thang. Thu Vân đứng bất động nhìn theo chàng với nỗi buồn tiếc rề, y như cuộc hội ngộ cùng chồng vừa qua là một giấc mộng ngắn ngủi. Mộng đã tàn rồi! Trước mắt nàng còn lại màn trời...

Đó đây vắng lặng, không còn thấy gì nữa! Người tình nàng đã biến mất trong sương.

**

Trời đã khuya lắm rồi, phố phường đã ngủ yên. Ngoài vườn sương rơi lất phất... Từ lầu cao của tòa biệt thự trắng phủ hơi sương có một người đàn bà đứng tựa lưng bên khung cửa sổ, đôi mắt nhìn qua cõi không gian tịch mịch... Đêm nay không rõ là đêm thứ mấy, nàng đứng đó chờ đợi người tình hiện ra như đêm nào... Nhưng chàng là cánh chim. Một lần chim bay về tổ, rồi bay đi biệt... Lời hẹn hò: «anh sẽ trở lại đêm mai» còn để lại dư âm. Để rồi từng đêm, từng đêm... nàng thao thức không ngủ, làm tượng đá ngóng trông chồng đến mỗi mắt mòn hơi!

Ba tháng trôi qua là chín mươi lần hy vọng và tuyệt vọng, Thu Vân sống vật vờ không ngủ quên ăn, ban ngày mong cho thời gian chóng qua, ban đêm muốn thời khắc dừng lại. Nhưng thời gian vốn vô tình, hễ người mong chậm thì nó trôi đi thật nhanh! Và đêm nay Thu Vân thấy mình vừa đứng đó, trời đã bắt đầu sáng. Vàng thái dương lấp ló dưới chân trời. Đêm đã tàn hẳn rồi! Thêm một lần tuyệt vọng!

Nàng uể oải quay gót trở lại giường ngủ, bỗng đầu óc quay cuồng như chong chóng, tay nàng vừa vịn thành giường đầu đã ngã chúi xuống, đồng thời cơn khó chịu trong người nàng cũng dâng lên, trái tim đập một cách bất thường. Triệu chứng này nàng nhớ giống như triệu chứng hai tháng sau ngày Thy bỏ nhà ra đi. Trời ơi, có lẽ nào một lần như thế nàng đã mang thai hay sao? Kinh tâm động khách, nàng ngồi bật dậy, toàn thân run rẩy. Nàng cố gắng đứng lên đi tới bàn trang điểm tìm sổ tay ghi ngày kinh nguyệt. Ba tháng qua nàng không ghi chép một dấu hiệu nào, ngày đêm thấp thỏm trông chờ chồng, dù nàng có chết nửa thân xác cũng không hay biết, huống hồ thiếu mất ba lần kinh nguyệt?

Nàng ngồi chờ trên ghế soi gương... thấy trước mắt hiện ra hình bóng một người đàn bà hốc hác xanh xao, đang ở vào thời kỳ thai nghén. Không còn nghi ngờ gì nữa! Người đàn bà ấy đã có thai! Nàng lại sắp có con! Trên thế gian này chưa có người đàn bà nào có chồng, khi biết mình sắp có con lại hoảng sợ đến như thế! Phải nói nàng có lý do để sợ hãi: Thy bỏ nhà ra đi đã hơn năm. Gia đình nàng đã phao tin Thy đi du học ở ngoại quốc. Các cơ quan, quận, làng, cảnh sát... đâu đâu cũng được sự khai báo của Thu Vân về sự vắng mặt của Thy. Cái đêm Thy lên trở về thăm vợ rồi cưỡng bức ái ân không ai hay biết, ngay cả cha mẹ nàng cũng không rõ tí gì. Giờ nàng có thai thì phải giải thích làm sao với mọi người? Nàng không thể xác nhận nó là con của chồng, thì phải nói nó là con hoang, cha vô danh.

Trong xã hội này người ta không chấp nhận một người đàn bà không chồng mà có thai, người ta không chấp nhận những đứa con hoang! Người ta buộc người vợ phải trung thành với chồng, dù chồng có bỏ nhà ra đi hay có chết chẵn nữa, vợ cũng không thể giao tình với người đàn ông khác. Nàng đã trung thành với chồng, nhưng trường hợp này phải chịu tiếng oan là «người đàn bà hư đốn phản bội». Trên thế gian này có ai gặp cảnh bẽ bàng oan ức như nàng không? Rồi đây làm sao nàng có thể sống trong xã hội này? Làm sao nàng có thể ngẩng mặt nhìn đời?

- Trời ơi! Thy ơi! Sao anh nỡ nào đối xử phụ phàng với em như thế? Anh trở về nào phải vì thương nhớ em? Anh đã không tròn bổn phận làm chồng, không ngó ngàng đến bổn phận làm cha, lại còn gây điều khổ nhục cho vợ! Vì sao anh có thể tàn nhẫn với em như thế?

Nàng kêu thảm thiết trong lòng, tiếng kêu không thoát ra môi miệng, xoay cuồng đè ép con tim, làm tim nàng ngưng đập, các luồng máu như ngưng chảy, toàn thân cứng đờ. Trong giây phút trầm trọng ấy, tâm trí Thu Vân còn chút tỉnh táo, nàng nghĩ: «Có lẽ Thy có công tác trong vùng, đêm đó chàng lên về tìm vợ để tha mãn dục tình». Ý nghĩ ấy làm nổi uất hận trong lòng nàng bùng bùng trào lên, nàng thét to:

- Lê Thy là tên Cộng Sản hèn nhát, một thằng chồng tồi bại! Hắn đã hiếp dâm vợ hắn! Hắn đã hãm hại đời vợ con hắn!

Cũng may cửa phòng đóng kín, tiếng thét của nàng không ai nghe, nhờ đó nổi uất hận cũng vơi đi, cơn khó chịu nơi tim đã dịu xuống và cuối cùng nước mắt chảy ra được. Nàng gục đầu trên thành ghế khóc thật hả hê.

Một lúc sau nước mắt đã cạn, nàng uể oải đứng lên đi qua phòng tắm lau rửa, trong đầu miên man suy tính: «Chờ đến sáng nàng sẽ lập tức xin gặp bác sĩ Tú, nhờ ông trực xuất bào thai ra. Nàng tin ông sẽ giúp nàng giải quyết việc này. Nàng quyết giấu cha mẹ, vì cha mẹ nàng theo Thiên Chúa giáo, chắc chắn sẽ ngăn cản nàng việc giết bỏ thai nhi».

Đang khi nàng còn trong phòng tắm nghĩ ngợi, thành linh từ phòng bên tiếng khóc của Vân Long ré lên. Thu Vân bàng hoàng như người vừa tỉnh mộng, chạy nhanh vào phòng con, ôm con vào lòng. Được nằm trong tay mẹ, Vân Long nín khóc, mở to đôi mắt lộ vẻ vui thích. Gương mặt nó là hình ảnh của chồng. Nàng đã si tình Thy từ thuở học trò, với tuổi đam mê. Nàng kết hôn với Thy, nhưng hạnh phúc bên nhau quá ngắn ngủi, chưa kịp hưởng, Thy đã bỏ đi. Hơn một năm thương nhớ, ba tháng đợi chờ... càng làm cho mối tình si sâu đậm hơn thêm, thì trong một phút oán hận chàng cũng không làm cho nàng hết yêu chồng trong khoảnh khắc. Bàn tay xinh xinh nhỏ nhỏ của Vân Long ngờ quạng măm mê bầu sữa mẹ, cái miệng lép chếp bập bẹ thứ ngôn ngữ của trẻ thơ, đôi mắt mở to chờ được mẹ cho ăn... Bao nhiêu thứ đó làm rung động tim nàng, làm nàng sung sướng chất ngất trong tình yêu huyền diệu này.

Thu Vân hôn con từng chập. Hạnh phúc tràn ngập vào hồn nàng. Hạnh phúc đang nằm trong vòng tay nàng. Hạnh phúc này vĩnh viễn không bao giờ mất. Dù oán hận chồng bao nhiêu, dù Thy bạc bẽo với nàng bao nhiêu, đứa bé này vẫn là kỷ vật quý báu Thy để lại cho nàng. Nàng yêu con hơn hết trên đời. Bống dung toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh, khi nhớ lại bào thai trong bụng cũng là giọt máu của Thy. Nàng đã thương yêu Vân Long vô tận thì sao muốn hủy diệt đứa con thứ hai? Có người mẹ nào lại tàn nhẫn giết con ngay khi nó được Thượng Đế cho cuộc sống? Nhớ lại dự tính giết con khi nãy, Thu Vân run lên vì hối hận! Không! Bằng bất cứ giá nào nàng cũng không thể giết con. Nàng phải can đảm chấp nhận làm mẹ, dù bị người đời sỉ nhục và ruồng bỏ. Nàng đã quyết định như thế!

Nguồn: <http://www.huynhdung.com>